

XXII KONTIORALLI 1.-3.7.1988

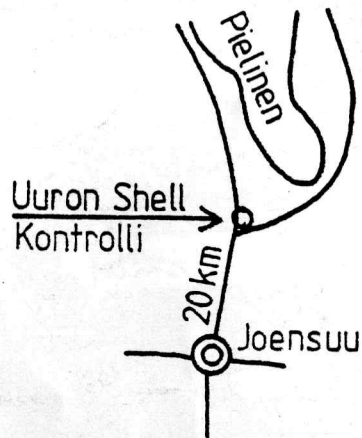
KONTROLLIPAikka: UURON SHELL-HUOLTAMO

Kontrolli avoinna 1.7. klo 12.00-2.7. klo 18.00 välisen ajan. Kontrollista matkaa leiripaikalle alle 100 km.

PAKOLLINEN ennakoilmoittautuminen tällä tilillepanokortilla viimeistään 10.6.1988. Ota maksukuitti mukaan, helpotat toimintaa kontrollissa.

OSALLISTUMISMAKSU ON 70,- MK/HENKILÖ.

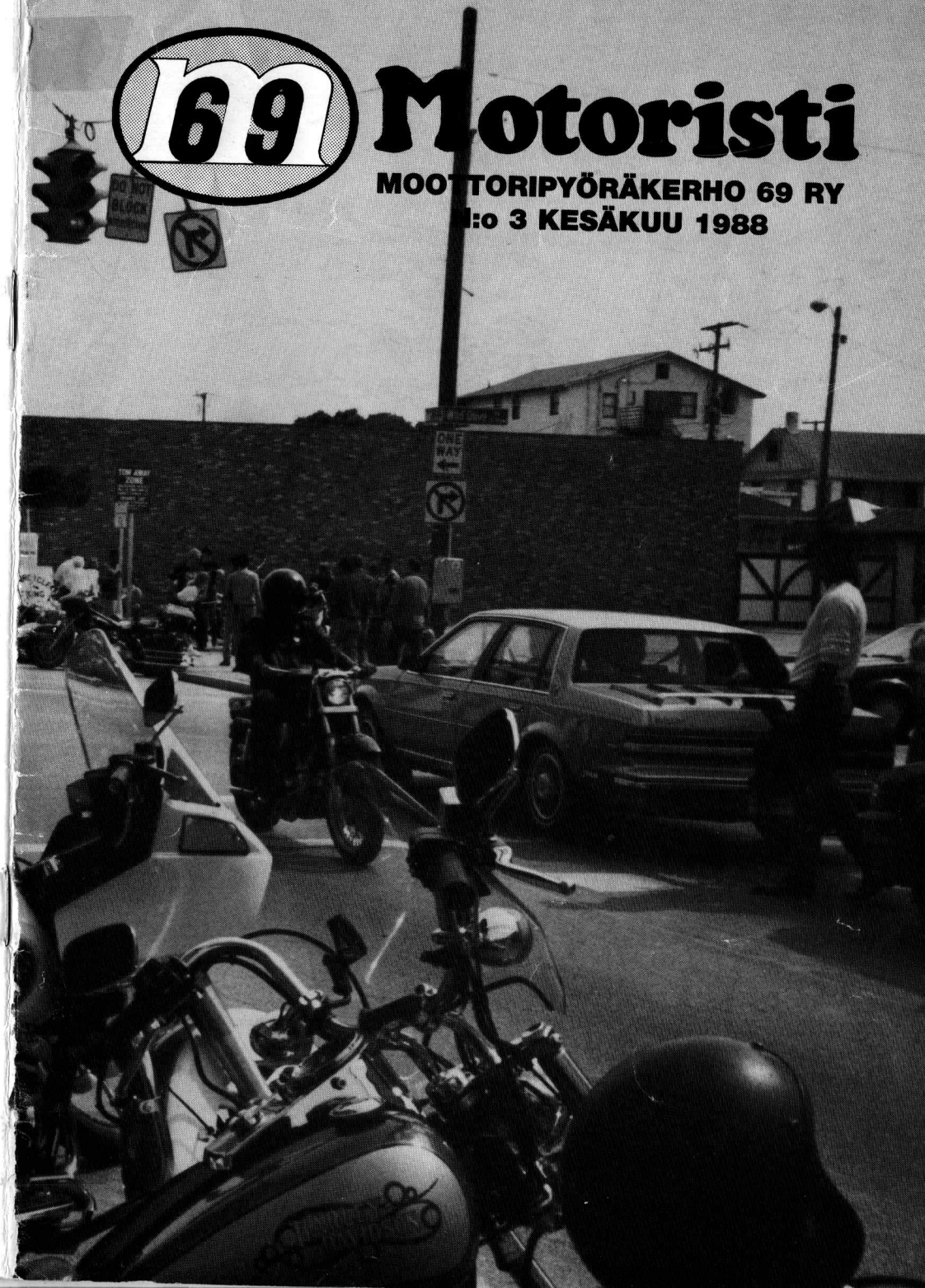
HUOM! JÄLKI-ILMOITTAUTUMINEN 100,- MK/HENKILÖ.

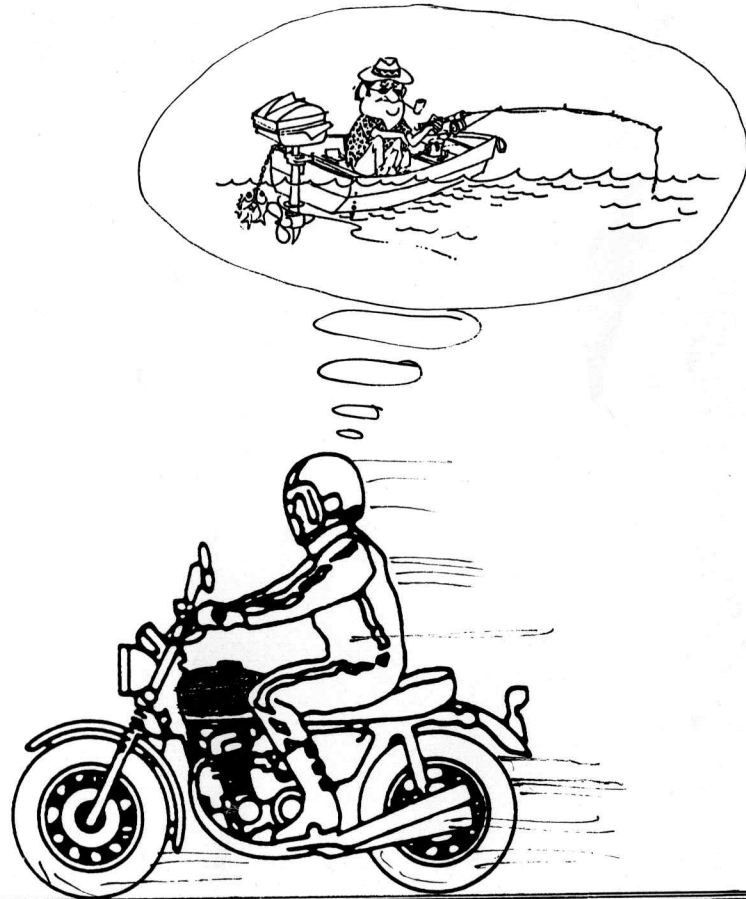

Maksuun sisältyy leirintä, sauna, yksi ateria, tarra sekä entistä monipuolisempi Kontio-ohjelma.

Kerholainen! Anna oheinen tilillepanokortti motoristituttavallesi, joka haluaa osallistua Kontioralliin.

TERVETULOA KONTIOON!!!

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y.: hallitus

Puheenjohtaja

Urpo Vaahtera
Maratonkuja 6 A 1
01280 Vantaa
Puh. k. 90-302 391

Varapuheenjohtaja

Pekka Kuoppala
Yrttimaantie 19
00730 Helsinki
Puh. k. 90-365 107
klo 18.00—20.00

Kassanhoitaja

Veli-Matti Kaipainen
Jalavatie 5 A 6
00270 Helsinki
Puh. k. 90-412 492

Varajäsenet

Guy Wikström (NMR)
Virkatie 2
01510 Vantaa
Puh. k. 90-821 358

Vesa Viertola
Perkiöntie B 1
60550 Nurmo
puh. 964-144 337

Timo Ylä-Mononen (EAK)

Ylimännynkatu 32 A
33580 Tampere
Puh. t. 931-345 66

Erkki Ahola
Koskelankatu 44
35800 Mänttä
Puh. k. 934-494 65

Kerhotavaramyynti

Hannu Impola
Vanhan Sepän tie 11 as 5
03100 Nummela
Puh. k. 913-24357

Kerhoisäntä

Jouni Valkeejärvi
Satamatie 1
35700 Vilppula
Puh. k. 934-446 32

Sihteeri Jäsenasiat

Hanna Kinnunen
Koudantie 15 B
00760 Helsinki
Puh. k. 90-381 373

Päätoimittaja

Aki Oura
Untamontie 1 B 13
00610 Helsinki
Puh. t. 931-113 366
k. 90-798 269

Toimitussihteeri

Anna-Liisa Kuoppala
Käsityöläisenkatu 25 F 59
00750 Helsinki

Toimittajat

Eero Mikkola
36160 Siitama

Jussi Pursiainen
28680 Pori
Paarnoori

Maarit Seppälä
Mannerheimintie 146 A 16
00270 Helsinki

Petri Lindgren
Ahmoon kylä
03620 Karkkila

Kerhon postisiirtotili
numero 426 781-0

HYVÄÄ KESÄÄ KAIKILLE

toivottaa Toimitus

SEURAAVAN NUMERON JUTUT 1.8.1988 MENNESSÄ

Huom! Lähettäkää jutut Maarit Seppälälle Mannerheimintie 146 A 16 00270 Helsinki

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Viulunsoittajat maksakoot viulunsa.

Kesä on jo niin pitkällä, että Kontiorallikutsu on rapsahtanut postiluukusta ja ehkäpä on jo Kontiossakin käyty. Menneellä viikonlopulla poikkesin kerhon EA-kurssilla Mäntässä. Kevätuosteita oli hiomassa yli kaksikymmentä henkeä yli tuhannen kuudensadan kerholaisen joukosta. Kotikuntien kursseilla onkin kait sitten viiskettä piisannut. Jatkokoulutusta tai ei, niin kevät on taas näyttänyt raa'an totuuden motoristin haavoittuvaisuudesta autojen joukossa. Lähes päivittäisiä ovat otsikot, joissa kerrotaan motoristin joutuneen onnettomuuteen.

Toisesta taskusta otetaan ja toiseen laitetaan. Niin on P. Vennamo esittänyt autoveron osalta, joka nykyisestä muodostaan vaihtuisi jonkinlaiseksi käyttömaksuksi. Autovero on siis pienennetty, joten hinnat putoavat ja tiellä liikkuvat ajoneuvot paranevat. Tasku on vielä tyhjä, muttei kauan. Taatusti ei valtio jää vähemmälle kuin aikaisemmin, käyttömaksuilla kerätään vielä korojakin.

Uusia pyöriä tultaneen siis myymään paljon, mutta lisääntykö motoristien määrä. Tuskin kovalla kiireellä. Kauppiain varastoihin jää vielä vanhojenkin tuhansien lisäksi uusia tuhansia vanhoja pyöriä. Mikä vaikutus sillä on käytettyjen pyörien hintaan, ja onko yleensä järkevää seisottaa käyttökelpoista tavaraa varastoissa? Huonona näen perustelut liikenneturvallisuuden huomattavana paranemisena, sillä onhan todettu, ettei ajoneuvosta johtuvat syyt ole kovin usein onnettomuuteen johtavia. Syyt löytyvät kuitenkin sieltä kuljettajan korvien välistä. Nyt ei saa nähdä asiaa niin, että pitäisin moottoripyörien verottamista ja hintaa kohtuullisena. Ei suinkaan. Otettakoon vain veroja pienemmiksi, muttei sitten pyydetä toisella kädellä. Moottoripyörien aiheuttamat kulut tienkäytön osalta ovat minimaalisen pienet verrattuna henkilöauto- ja raskaaseen liikenteeseen. Jo se voitaisiin huomioida veroja suunniteltaessa. Tämä kaikki oli siis henkilökohtaista mielipidettäni. Asia on keskustelun arvoinen, joten antaa kuulua. Saisimme jonkinlaista mielikuvaa motoristien suhtautumisesta asiaan.

OSKU

AJONAUTISKELUA

Lämpimänä kesäiltana menen pyöräni luo ja asetan virta-avaimen paikalleen. Annan hiukan imua, jotta tuo voimanpesä käynnistyisi kivuttomasti. Virta päälle ja painallus startinappulasta. Minun ei tarvitse kuin hipaista tuota punaista nappia ja 95 hevosvoimaa heräävät eloon. Säädän rikastimen avulla tyhjäkäynnin sopivaksi. 1500:lla kierroksella kone käy pehmeästi ja kastelematta. Asetan kypärän päähäni ja sidon sen kiinni ajatuksissani. Koko ajan kuuntelen koneesta välittyviä ääniä. Moottori on tullut vuosien varrelle minulle tutuksi. Olemme kuin yhtä. Tunnen moottorin käynnin, enkä häkelly pienestä hakkaavasta äänestä. Nokkaketju naputtaa aina tyhjäkäynnillä. Se on aina senverran löysällä, että jonkinverran ääntä kuuluu. Se ei häiritse minua. Istahdan satulaan ja työnnän pyörän alas keskitueltaan. Olen senverran pitkä kaveri, että toimenpide käy vaivatta. Annan koneen lämmetä rauhassa ja tunnustelen välillä, joko sylinterien kyljet ovat riittävän lämpimät. Ei ole terveellistä komentaa vasta käynnistettyä moottoria. On parempi antaa öljyn lämmetä, jolloin sen voiteluominaisuudet ovat parhaimmillaan. Vedän hansikkaat käteeni, tarkistan nahkapukuni vetoketjut ja peruutan keulan lähtösuuntaan. Minulla on pari tuntia aikaa, ennenkuin täytyy hakea elinkumppani kielikursseilta. Aion käyttää sen nauttien moottoripyöräilystä.

Suuntaan kulkuni maaseudulle – pois tunkkaisesta kaupungin kiireestä. Kaupungin kaduilla pyöriskelevät motoristit ärsyttävät minua. Miksi karstoitaa konetta turhaan. Ei moottoripyörää ole rakennettu kadunkulmia kiertä-

mään. Se on tehty ajettavaksi maantielle. Siellä pääsevät sen ominaisuudet vasta oikeuksiinsa.

Saavun risteykseen, josta voin lähteä ajelemaan kohti rauhallisempia seutuja. Liikennevaloissa viereeni tulee kaksi kaveria Ford Caprillaan. He päyilevät suuntaani merkitsevästi, kaasutellen hermostuneesti. Vilkaisten heitä ohimennen. Siinä on taas pari kovanaamaa »rajussa raudassaan». Mikäli he etsivät kumppania kiihdytyskilpaan, erehtyvät kyllä minun suhteeni. Ei minun tarvitse enää näyttää, kuinka he jäävät kuin nallit kalliolle. Minä tiedän sen ilmankin. Valot vaihtuvat keltaiselle. Viereisen auton kuljettaja nostaa kierroksia ja irroittaa kytkimen. Pistän kaikessa rauhassa ykkösen pesään ja suoritan normaalin kiihdytyksen. Caprin renkaat ulvovat kuljettajan pumpatessa kaiken tehon irti autostaan. Vaihdan kakkoselle. Olen viitisen metriä jäljessä, enkä ole nostanut kierroksia yli 5000:nen. Auto kiihdyttää yhä vauhtiin. Vieressä istuva kaveri tuijottaa silmä kovana taaksepäin ja on hyvin voitonriemuisen näköinen. Yhtäkkiä päättänkin tuottaa pojille pettymyksen. Lisään kevyesti kaasua ja pyörä hyökkää salamannopeasti auton rinnalle ja ohi siitä. Vaihdan kaikessa rauhassa kolmoselle ja siirryn vasemmalle kaistalle. Capri on jäänyt parinkymmenen metrin päähän taakseni. Käänny edessä olevasta risteyksestä vasemmalle. Olen moottoritien rampilla jo kaukana menossa, ennenkuin pojat saavuttavat edellisen risteuksen. Tämän näen taustapeilistäni. »Kannattikohan tuokaan«, tuumin ja kiihdytän edelleen. Nopeusmittarin neula on huomaamattani

noussut näyttämään 140 km/tunnissa. Löysään kaasua ja vauhti laskee nopeasti 120:een.

Ajelen tasaista nopeutta ja ohitan hitaasti ajavia ajoneuvoja. Niiden ohittamisessa ei ole mitään vaivaa. Herrasmiesmäisesti ne antavat tietä, nähdesään takaa lähestyvän yksisilmäisen kulkuneuvon. Liikennekulttuuri on parantunut Suomessakin, totean.

Moottoritie loppuu ja muuttuu normaaliaksi maantiekseksi. Kohta voin kääntyä mutkaiselle, mutta hyväpintaiselle kylätielle, jossa ei ole koskaan paljon liikennettä, ei vaarallisia risteyksiä eikä pelkoa leikkivistä lapsista, jotka saattaisivat yllättäen juosta sivuilleen katsomatta eteesi. Lähes parikymmentä kilometriä tieosuutta, jossa voin käyttää hyödyksi pyöräni ajo-ominaisuudet ja moottorin antaman tehon.

Kiihdytän risteyksen jälkeen normaalia rajuemmin. Moottori ottaa kierroksia halukkaasti – pyörä syöksähtää eteenpäin kuin ammuttuna. Vedän kierrokset punaisen alueen tuntumaan ja vaihdan isommalle vaihteelle. Vauhti kiihtyy ja edessä on ensimmäinen vasemmalle kääntyvä mutka. Mutkan loppuvaiheessa vaihdan kolmoselle ja katsahdan nopeusmittaria. 120 km/tunnissa kertoo punainen neula nopeudeksi. Nostan nopeuden 140:een ja vaihdan neloselle. Moottori vetää iloisesti, mutta en kiihdytä vauhtia enempää. Muistan, että edessä on ensin mutka oikealle ja heti toinen vasemmalle. Haen sopivan ajolinjan ja kallistan pyörää voimakkaasti. Pyörä tottelee käskyäni välittömästi, eikä kampea vastaan kuten eräät kokeilemistani pyöristä. Heitän toiseen vasemmalle kaartuvaan kurviin ja jalkatapat raapivat maata. Metzelerit purevat kuitenkin innokkaasti tiehen eikä perä lähde sladiin. Edessä on hiukan pitempi pätkä suo-

raa tietä. Pudotan pykälän pienemmälle vaihteelle ja otan kaiken irti moottorista. Isossa pyörässä on puhtia, eikä se nikottele. Kierrokset kohoavat ja 95 hv pakottavat pyörääni eteenpäin. Hiukan ennen seuraavaa mutkaa on jarrutettava, etten tulisi oikealle kääntyvään kurviin liian lujaa. Pykälän äsken vaihtamaltani neloselta pienemmälle, kakoselle asti, ja jarrutan samalla moottorilla. Mikäli pyörässäni olisi huonokuntoinen iskunvaimennus, alkaisi runko notkia voimakkaassa jarrutuksessa. Tiessä on senverran loivia painanteita, että ne aiheuttaisivat heiluriliikkeen, joka kertautuu hidastusvoimien ansiosta. Olen kuitenkin ollut aina perso hyville ja turvallisille ajo-ominaisuuksille, niinpä iskunvaimennus on ollut syytä pitää kunnossa. Kovassa ajossa huomaa yleensä iskareiden merkityksen.

Jatkan ajamistani vapautuneesti ja jännittämättä. Pyörä on kuin osa vartaloani. Me olemme tottuneet toimimaan yhdessä. Minun on käskijänä tiedettävä sekä omat rajani, että pyöräni resurssit. Toimimme yhdessä minun ehdoillani. Maisemat vilisevät ohitseni, mutta nyt en ehdi seuraamaan niitä. Minä nautin moottoripyöräilyn antamasta ajonautinnosta tämän pienen hetken. Parikymmentä kilometriä on loppujenlopuksi lyhyt matka. Sitä tulee nälkäiseksi, haluaisi aina lisää ja lisää mutkaisia ja nopeita kilometrejä. Ellette usko, menkää ja kokeilkaa.

*Pekka Niemelin
Kuusysiläinen Oulusta*

VESPAILUA

Käydessäni äsken lenkillä enduropyörälläni Karttulan kylän keskustaajamassa, muistui tuiskussa mieleeni vanha rakkauteni Vespa Rallye, jolla myös jouduin aikoinaan tuuleen ja tuiskuun lentopallo-otteluun ajellessani.

En ollut varautunut moiseen pyryyn nastarenkain, ja jossakin vaiheessa olin kaatunut Pukkila-Askola-tien mutkissa.

Muistikuvat palautuivat hiljalleen siinä vaiheessa, kun Askolan valot alkoivat välkkyä, ja minä mietin kuumeisesti Vespaa ajaen, kuka minä olen, mistä tulen ja minne olen menossa.

Pässintalja jäi muistoksi kaatumises-tani tielle eikä sitä koskaan löytynyt. Pelissä tuli voitto, mutta sairaslomaa sain pari päivää lievistä aivotärähdyk-sestä.

Vespa-rakkauteni kärsi tuon tapauksen johdosta pahan kolauksen eikä sitä voinut liioin lievittää aiemmin Vespalla tekemämme onnistunut häämätka Roomaankaan eikä tuo ohessa oleva rakkausruno Vespasta, jonka olin edellisenä keväänä kyhännyt. Ja kevään tullen myinkin Vespan kaikkine selkänöjineen, kaatumarautoineen ja lisälaitteineen pilkkahinnalla.

Viime viikonvaihteessa osallistuessa-ni motoristien valtakunnalliseen lentopallotapahtumaan vanha rakkaus leimahti nähdesäni Keski-Suomalaisen lauantaimarkkinoilla ilmoituksen uuden veroisesta Vespasta.

Vaimon vastustuksesta johtuen (on tässä kuusi mukulaa ruokittavana ja vielä vanha rakkaus leimahtelee, ei tule kauppoja) jäi kaupat tekemättä, mutta laitanpa mukaan tuon runon. Ja totta maar vaimonikin mielellään muistelee, kun Vespalla halki Euroopan köröttilimme rakkaus rinnassa roihuten.

Kuitunen

RAKKAANI

*Mielessäni
olet ain,
missä vain
liikunkaan.*

*Odotan kesää,
linnut tekee pesää,
muotosi sun
saa hulluksi mun.*

*Työskentelen
tai laiskottelen
sinut vain
silmiini sain.*

*Kun kesä saa
voi rakastaa.
Lomallain
oon kanssas ain.*

*Pois, kauas pois
ei erottaa vois,
kanssasi kiidän
pilvilinnoihin liidän.*

*En kenellekään, koskaan
myy omaa Vespaa.*

Kuitunen

TALVIRALLI, eli yksi tapa viet- tää viikonloppu

Voi mennä vaikka hiihtämään, käyttää aikansa television katseluun, tutustua mielenkiintoiseen kirjaan, harrastaa osapäiväjuopottelua tai tyytyä autuaalliseen laiskotteluun. Hyvin monet moottoripyöräilijät ovat todenneet, että varsinkin helmikuun alkupuolella saa yhden viikonlopun menemään ihan kivasti Talvirallissa ja muutaman illan valmistelupuhissa.

Tänä vuonna Talvirallin ajankohta oli 5-7 helmikuuta, jonka pitäisi tilastollisesti olla talven kylmintä aikaa, mutta nyt joutui vain toteamaan, että poikkeus vahvistaa säännön. Tosin samanlaista sääätä eli vesisadetta, sumua ja lämmintä, löytyi suurin piirtein koko Suomesta kyseisenä viikonloppuna eikä pelkätään Banaanilaaksoista. Kokoontumispaikkana oli Vuotinainen Karkkilan lähellä, Banaanilaakson luoteisosassa. Ai, että mikä ihmeen Banaanilaakso, no se eteläinen osa Suomea, missä leudon ilmaston johdosta on mahdollista viljellä banaaneja ja muita trooppisia hedelmiä.

Järjestelyistä vastasivat Karkkilan, Nummelan ja Helsingin porukat puheenjohtaja Vaahteran johdolla ja eipä siltä puolelta moittimista suuremmin löydy. Teltat oli pystytetty valmiiksi, kipinä toimi (välillä tuntui, että jopa liiankin hyvin), saunassa oli lämmintä ja puffetista sai melkein kaikkea tarpeellista eli homma toimi.

Viikonlopun voi tunnetusti viettää monella tavalla.

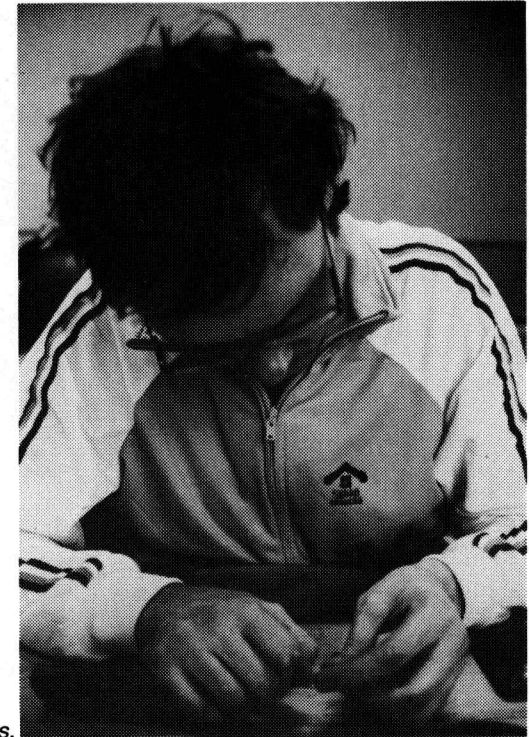
Osanottajia oli saapunut paikalle 124 sankarimatkaillijaa, joista 1 Norjasta, 3 Ruotsista, 6 Tanskasta, 15 Länsi-Saksasta ja loput 99 Suomesta. Pikkuhiljaa alkaa näyttää siltä, että Talvirallista on tulossa, tai sehän on jo, Suomen kansainvälinen kokoontuminen. Varsinkin kun Imatran ajojen loppumisen vuoksi sikäläinen kokoontuminen ei vedä ulkomaalaisia entiseen tapaan.

Pisimmästä matkasta palkittiin nallekarhulla Roland Norton Mömlingenistä, hänelle tämä oli jo kolmas talviralli ja sanoi tulevansa myös ensi vuonna mukaan. Ainoa naiskuljettaja ulkomailta oli Heike Osterman Emstekistä, joka sai myös nallen. Heikelle tämä oli ensimmäinen Talviralli ja ensimmäinen vierailu Suomessa.

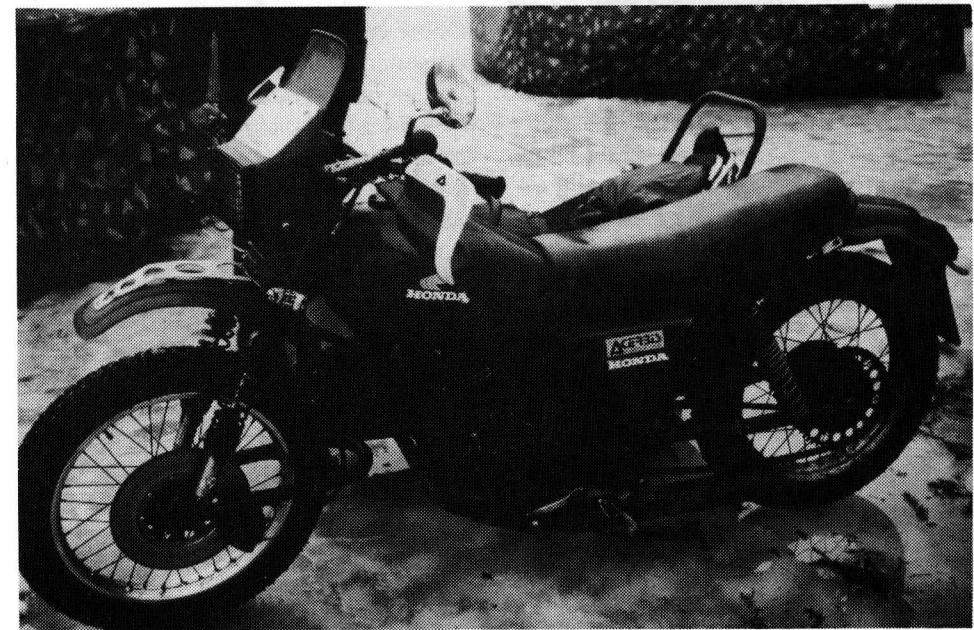
Suomalaisista pisimmän matkan oli ajanut Reijo Hautala Raahesta ja ainoa kotimainen naiskuljettaja oli Leila Pörsti Kuusankoskelta. Suuremmissa määrin näytti porukkaa tulleen Kotkasta, Kouvolasta, Raahesta ja tietysti Helsingin ympäristöstä.

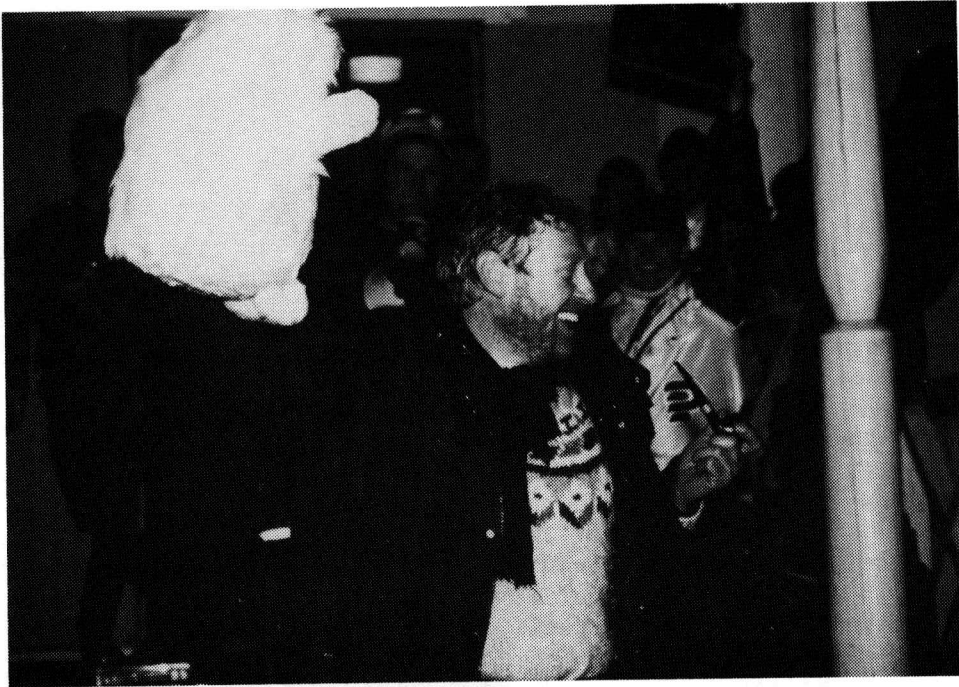
Pieni tutkimusmatka pysäköintialueelle ei paljastanut tällä kertaa mitään ihmeellistä. Kalusto oli sitä tyypillistä talviajokkia, enduroita, sivuvaunupyöriä, itäpyöriä ja näitä tavallisia katupyöriä. Jonkin verran ihmettelin niitä sankareita, jotka olivat lähteneet liikenteeseen enempi tai vähempi sileillä kesärenkaililla, mutta he kait ovat niin taitavia kuljet-

Sinnehän sen pitäis mennä...

Tarkoituksenmukainen kalu on aina kaunis.

Kaksi karhua

tajia, että pystyvät hallitsemaan ajokinsa kelissä kuin kelissä - renkailla kuin renkailla...

Saksalaisista saapui paikalle 13 sivuvaunuajokilla, pääosin Bemareilla paitsi Heike, joka ajeli vanhalla CX:llä. Hatunoston arvoinen suoritus oli Charlyn tuleminen soolo Tuutilla. Hän oli melkoisen kiinnostunut hankkimaan pyöräänsä nastarenkaat, vaikka ne ovatkin Suomessa kielletyt. Totesi, että tuutin hallinta on välillä pikkuisen hankalaa pelkillä nappularenkailla.

Tuntuivat muuten nämä saksalaiset ystävämme olevan aikamoisia reissumiehiä ja -naisia, kun kyselin heidän kesäsuunnitelmiaan, niin pari oli menossa Afrikkaan, yksi Islantiin ja joillakin oli suunnitelmissa lähteä muutamaksi kuu-kaudeksi Australiaan.

Ohjelmapuolta oli osanottajien omien ohjelmanumeroiden (terveysiä vaan Jörgenille ja kumppaneille) lisäksi mm. lumiveistos- kilpailu ja kopelointikisa. Lumiveistoskilpailussa oli nähtävänä toinen toistaan upeampia taideteoksia, tosin pakkasen puute aiheutti hivenen ongelmia lujuslaskelmissa, josta seurasi yllättäviä sortumisia.

Tässä taidelajissa voittajaksi valitsi korkeaarvoinen raati sivuvaunupyörän, jonka tekijöiden nimet olen onnistunut hukkaamaan. Toiseksi tuli kokkolalais-ten tyylikäs moottorivene ja kolmanneksi raahelaisten sivuvaunu. Pahimman takaiskun kärsi NuMK:n joukkue, jonka varma voittajasuosikki joutui suvilumen ja painovoiman uhriksi S.Foxin näköis- patsaan kaatuessa.

Kopelointikisassa piti tunnistaa läpinä-

kymättömiin pusseihin kätettyjä moottoripyörän ja mopon osia tunnustelemalla. Muutamat olivat hyvinkin helppoja, mutta Raisun ilmanpuhdistinta veikattiin yleisesti heijastimeksi ja ainakin allekirjoittaneelle se vaijeriohjain oli hiukka hankala. Monet olivat myös sitä mieltä, että se vaihteensiirtäjähaarukka on Jawasta, mutta Suzukista se kuulemma oli kotoisin. Tässä vaativassa kilpailussa voittajaksi selviytyi Antti Korjus Kotkasta erinomaisen taitavalla kopeloinnilla.

Muuten tapahtuma eteni vanhoja, hyviksi havaittuja latuja pitkin. Mitään suurempia ihmeitä ei sattunut eli sunnuntaina porukat aamupalan jälkeen

starttailivat itseään ja pyöriään ja alkoivat ajella kotiin päin. Kuka enempi, kuka vähempi väsyneenä.

Huhupuheet kertoivat muuten, että ensi vuonna Talviralli olisi jonkun verran kauempana, melkein samalla korkeudella kun vuonna -87. Milloinkahan muuten rovaniemeläiset innostuvat järjestämään Talvirallin? Pari vuotta sitten ihmettelin, mikä saa ihmiset lähtemään talvella reissuun, nukkumaan teltoissa ja muuta vastaavaa. En ole kyllä vieläkään sitä selville saanut, mutta jotenkin näyttää, että se on tarttuva tauti. Tai vain yksi tapa viettää talvinen viikonloppu.

Rami

Heike Osterman ja Alfred Hinrichmeyer

AMERIKAN HERKKUA

Daytona Bike Week -88

Suomen Harley-Davidson -kauppiat järjestivät ryhmämatkan Daytona Bike Week -88:aan.

Viikko alkoi 27 päivänä helmikuuta ja jatkui 6 päivään maaliskuuta, jolloin mekin olimme paikalla.

Suomalaisretkikuntaan kuului toistakymmentä henkeä, pääasiassa HD-kauppiaita, HD-kuskeja ja minä.

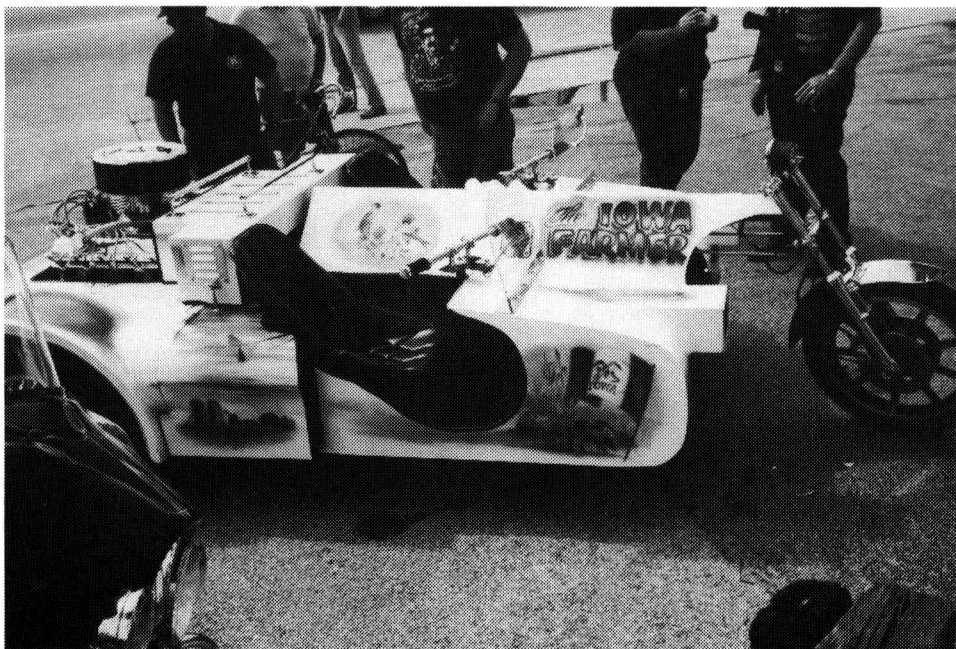
Tapahtumia oli RR:stä Swap-meetinkiin, oli kokoontumisajoja ja näyttelyitä eli koko skaala mitä nyt 2-pyöräisen ympärille voi ajatella.

Tapahtumien välimatkat saattoivat olla satakin kilometriä, joten aivan kaikkea ei saanut sovitettua matkaohjelmaan, eikä edes tiennyt missäpäin mitään koskakin tapahtuu, mutta yritän muuttamalla sanalla valottaa asiaa.

HD-kauppiat lupasivat alustavasti harmita matkan järjestämistä ensi vuonna, joten halukkailla on ilmeisesti henkilökohtaisesti mahdollisuus nähdä ja kokea Bike-viikko.

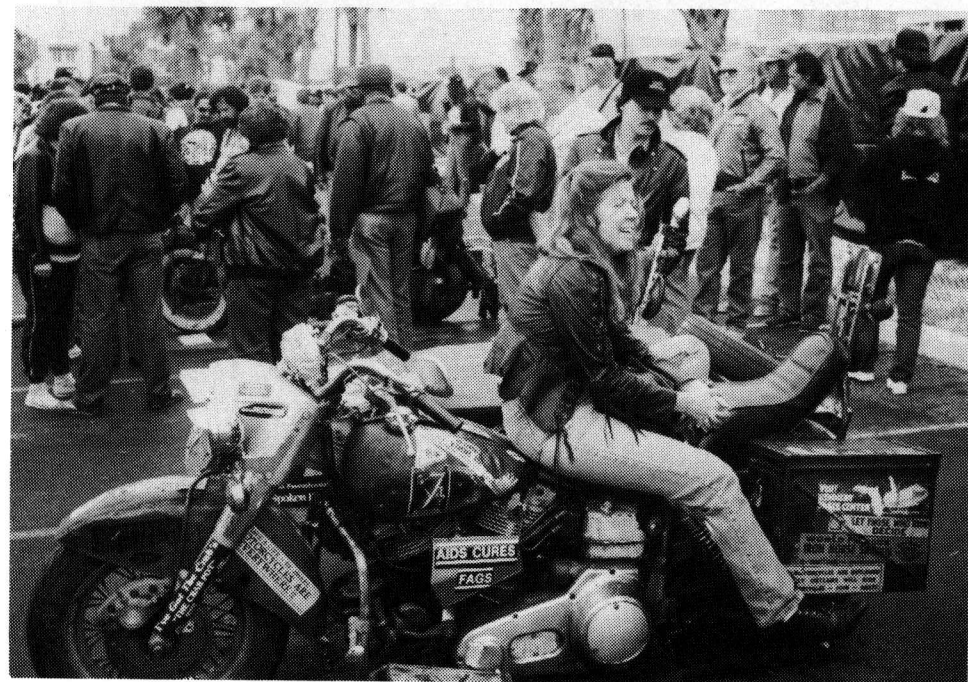
Ameriikan Jussi

Moottoripyörä?

Honda-vankkurit.

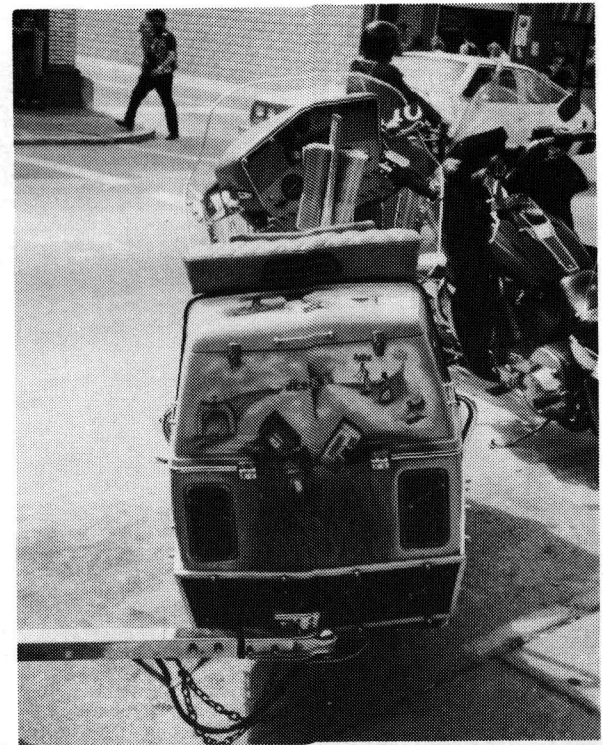
Rottapyörä ja kuvauksellinen mannekiini.

Tällaisesta rekisterikilvestä maksaisi moni vannoutunut bemaaristi pienen omaisuuden.

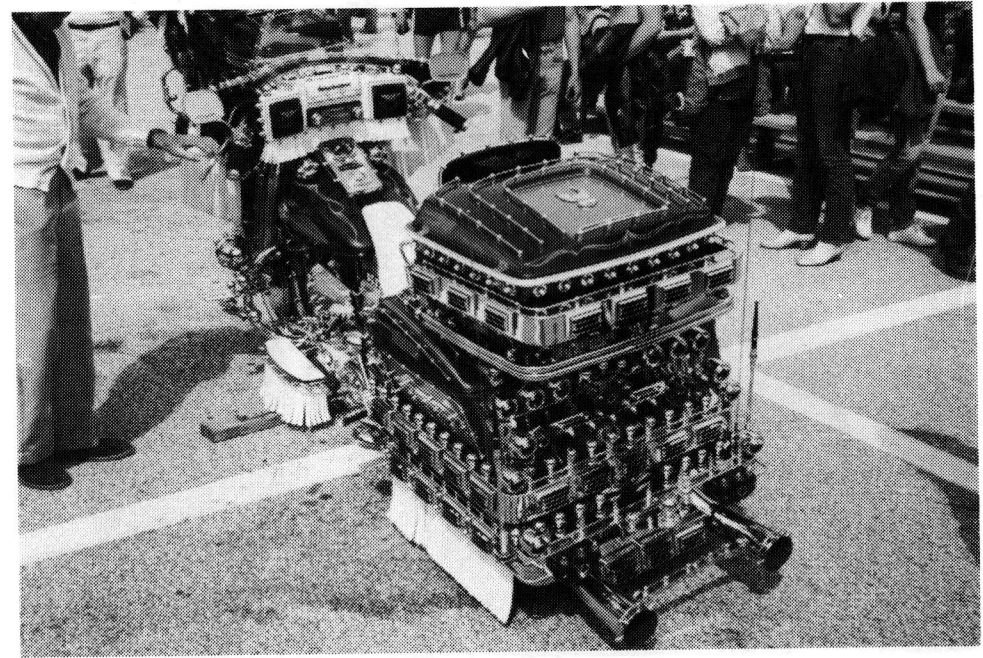
*I Am the Way,
the Truth and the Life.*

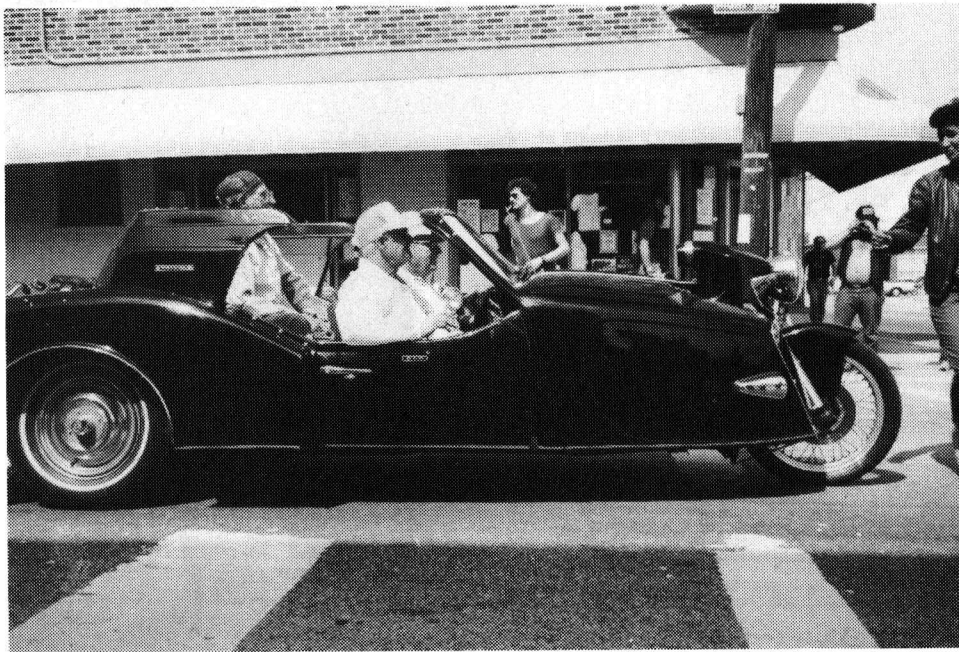
Daytona Beach: auringonpalvoja varjoiheen.

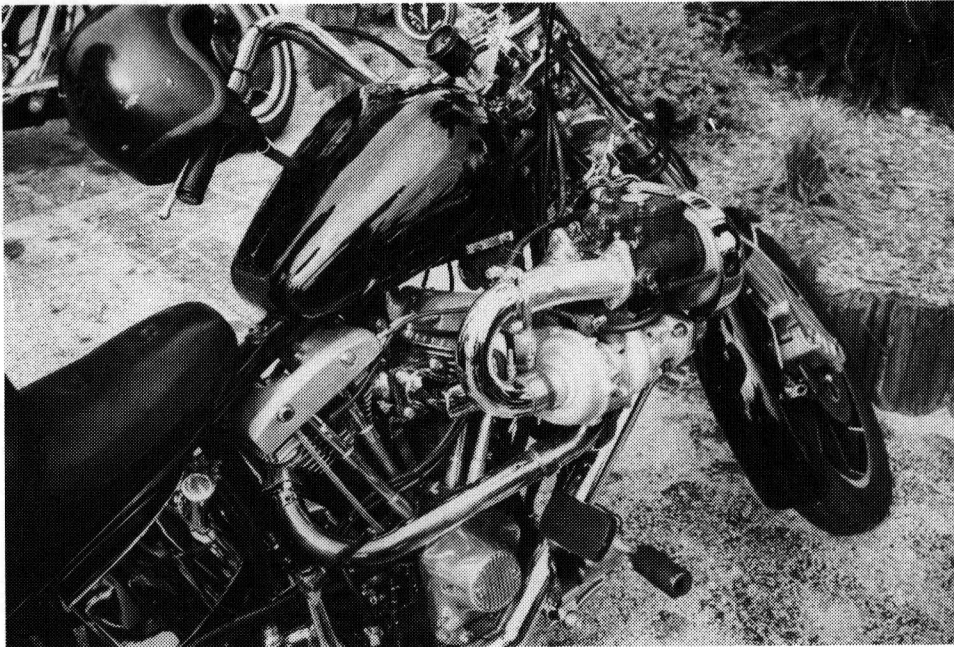
Vanhoja herroja viiksekkäitä.

Puunaajan painajainen.

Ei ajaminen siihen loppu -ainakaan Amerikassa.

Takinhännänpolttaja.

Ameriikan raitti, näkymä Main Streetiltä.

JÄNKHÄLLÄ JYTISEE

Ivalon tuore mp-yhteenliittymä Jänkhämömotoristit evry. (ei vielääkään rek.yhd.) järjesti 21-23.8. ensimmäisen – ja vielä koeluontoisen – kokoontumisensa. Asiasta tiedottaminen oli hoideltu lähinnä suullisesti. Vain Napapiirin Moottoripyöräilijöille ja Ranuan moottorikerholle olivat menneet viralliset kutsut. Tämä kaikki tietysti siksi, että osanottajia ei tulisi liikaa – menisihän tällainen ensimmäinen kokoontuminen järjestäjien osalta pienen harjoittelun merkeissä. Sitäpaitsi osallistuminen oli maksuton.

Puheenjohtaja Vasalan Olli oli tehnyt kovasti töitä järjestelyjen eteen. Hän kertoikin hommaa olleen yllättävän paljon. Väliillä oli tuntunut jo siitä, että yksin pitää kaikki tehdä. Totesi kuitenkin myöhemmin muidenkin tehneen kovasti töitä. Jo yksin lisämajoitustilaksi tarkoitetun puolijoukkueteltan hankkimisessa oli mutkia, kun Ivalon rajakompaniasta ei sitä voitukaan suoraan antaa, vaan lupa kirjallisena piti saada Rovaniemeltä. Asia uhkasi viivästyä niin pitkään, että lopulta Olli otti ja soitti itse Rovaniemelle ja sai puhelimitse luvan telttaan ja kaminaan. Ivalon rajassa tätä hieman ihmeteltiin, kun esim. seurakunta ei ollut saanut telttojen lainauslupaa. Vaikka olihan tämä tietysti aivan eri asia!

... ja eikun menoksi

Suomen kesä on lyhyt, mutta onneksi kostea. Kemijärvellä ei lähtöhetkellä kuitenkaan satanut ja lämmintä riitti! Taulussa oli kaikki kymmenen astetta. Perjantaina puoli kolmen aikaan olin lähtövalmis ja pyöräkin kiilteli puhtautaan. Viidenkymmenen kilometrin ajon

jälkeen piti sitten lisätä takki nahkapuvun päälle. Kolmekymmentä kilometriä ennen Sodankylää alkoi sataa tihuutella, ja visiiri rupesi vetämään huurua. Siitä johtuen poroja ei oikein tahtonut erottaa, ja muutaman kerran niitä joutui väistämään viime tipassa sydän pampailleen. Piti siinä taas muistella erään lehden lohdullista kirjoitusta, että pohjoissuomalainen motoristi ei yleensä aja poron päälle.

Sateen tihuuttelu muuttui kunnan sateeksi kuta lähemmäksi Ivaloa pääsin. Pitihän se sadepukukin loppujen lopuksi lisätä päälle, vaikka sitä aina yrittää sinnitellä ilman sitä mahdollisimman pitkään – varmaan tuttu juttu jokaiselle. Kaikkiaan yhdeksän matkavarusteltua moottoripyörää tuli kuitenkin vastaan pienissä ryhmissä Ivalon ja Kemijärven välillä. Yksi oli varustettu sivuvaunulla. Sivuhuomautuksena mainittakoon, että näistä seitsemän ajokkia oli tiettyä kolmikirjaimista kardaani-tyyppiä.

Löytyihän se!

Ajo-ohjeiden mukaan Ivalossa piti sitten ajaa ensin keskustan läpi, mutta ei kääntä siitä tienhaarasta, jossa luki: Murmansk 303, vaan sillan jälkeen kirkon kohdalta, missä oli viitta: Koppelo. Olihan siinä myös pieni plakaatti, joka julisti JMMC:n kokoontumisen olevan 6,5 km:n päässä. Asfaltti muuttui hiekkatieksi. Ei haitannut, sillä pyörä oli jo kurassa tietypätkän takia aikaisemmin. Tasan kuuden ja puolen kilometrin jälkeen löytyi jälleen viitta, joka osoitti pienemmälle sivutielle. Ollessani juuri kääntymässä sille, paikalle jyrsteli kuorma-auto, josta laskeutui ilmielävä

jänkhämotoristi. Hänellä oli vaan työpäivä pikkuisen kesken, mutta pysähtyi katsomaan, kun ohi sattui ajamaan. Hän tuli takapenkille ja sanoi »lohdullisesti«, että tästä on vielä semmoinen kymmenkunta kilometriä ja tie huononee lopussa. No, eihän asia näin sentään ollut. Parinsadan metrin päästä löytyi talo ja sauna sekä nurmikolle valmiiksi pystytetty puolijoukkuealusta. Pari vuotta tyhjiällä ollut talo oli ystävällisesti luovutettu kokoontumispaikaksi ja naapureita oli etukäteen varoitettu. Ivalojoen virtasi talon takana, paikka oli kaunis.

Napapiirin Moottoripyöräilijöiden Joni Seiles oli ehtinyt paikalle ennen minua. Hän olikin ottanut koko perjantain vapaaksi ja tullut jo ennen puoltapäivää. Olipa hän ehtinyt käydä Inarissa asti karhunpesäkiveen tutustumassa. Myöskin pari »jänkhäpiikkiä« oli pihamaalla, ja eipä aikaakaan, kun itse puheenjohtaja porhalsi paikalle isolla Jammullaan.

Itse taloon tutustuessani löysin pirtin leivinuuneineen, mutta myös jääkaapin ja sähköhellan. Toisessa huoneessa olivat mahtavat stereot. Sinne oli myös varattu limsakoreja, kertakäyttöastioita, vessapaperia ym. tarpeellista, joten lupaavalta vaikutti. Rupesin asettumaan taloksi.

Vettä vaan jaksoi sadella ja vedenkantoon »jouduin« minäkin ensitöikseni – nimittäin saunaan. Saunapuita oli pätkitty talkoilla valmiiksi melkoinen pino. Noin puoleltoista tunnin kuluttua saapui toinen kemijärveläinen motoristi – ja yhtä kurassa kuin minäkin. Eipä aikaakaan, kun paikalle saapui vielä kolme pyörällistä oululaisia sekä Kake Hyvinkäältä. Jänkhämotoristien kanssa oli meitä perjantai-iltana koossa jo aika mukavasti. Iltahan itsessään kului perinteisesti saunomalla ja tulilla istuen.

Tällä kertaa nuotiolla istuskeltiin vaan sateenvarjojen alla. Yöpymispaikaksi olin valinnut talon rakentamattoman ullakon. Siellä olikin rauhallista, ja pisaroiden tasainen ropina tuuditti pian meikäläisen raskaaseen uneen. Vasta aamulla kuulin ullakolla kummittelevan, vaan oli pa hyvä etteivät kertoneet sitä illalla!

Lauantai-illan huumaa

Lauantaiaamu valkeni yhtä synkkänä kuin perjantai. Naapurista kuului haikeaa koiran ulvontaa. Oli kylmää ja häiritsevää. Mutta sehän ei sentään tahtia haitannut. Meitä pakkautui sopiva ryhmä erään »jänkhäläisen« Amazoniin, ja sillä porhalsimme Ravintola Kultahippuun – Ivalon parhaimpaan ruokapaikkaan. Kuudenkymmenen arvoinen joku »kullankaivajan välikyljys« valkosipuliperunoilla vahvistettuna teki kauppansa. Takaisin palaillessamme saimme sitten huomata oululaisten olevan lähdössä pois – aikoivat vielä käydä jossain kylästelemässä. Hyvinkään Kakekin pakkaili tavaroitaan.

Iltapäivällä saapui sitten todella pitkän matkan vieras, nimittäin herra Kirjavainen Helsingistä. Sukkien kuivaksi vääntämisen lomassa hän kertoi taukoamattoman sateen alkaneen jo ennen Oulua. Kylmäkankea kaveri talutettiin heti saunan lämpimään. Tervolasta paikalle ajeli pari pyörällistä ja Ranuan Moottorikerho tuli edustetuksi yhdellä jäsenellä.

Kokoontumispaikkamme ei muuten missään varsinaisessa korvessa sijainnut. Vireisessä talossa mm. asusteli eräs Ivalon kuuluisimpia henkilöitä, nimittäin Tenho »sissi« Keränen. Tämä entinen poliisihan muistetaan siitä, että hän joidenkin epäselvyyksien takia »katosi« erämaahan niin täydellisesti,

ettei kukaan häntä innokkaista etsiskeilyistä huolimatta löytänyt. Ihmisten ilmoille hän tuli sitten vapaaehtoisesti. Kohua asian tiimoilta riitti melkoisesti.

Viereinen Ivalojoen näytti olevan melko vilkkaasti liikennöity, sillä jatkuvasti siinä kulki moottoriveneitä kumpaankin suuntaan. Juuri alkaneella sorsastuskaudella oli ehkä osuutta asiaan. Poikesipa eräs venekunta meidänkin vieraaksemme, ja usean veneilijän käsi nousi tervehdykseen kuin motoristilla maantiellä konsanaan.

Pihamaalla puolestaan käytiin saateesta huolimatta vilkasta keskustelua – aiheena tietysti mp ja lieveilmiöt. Puheenjohtaja Olli siinä moitiskeli erään tunnetun saksalaisen sivulaukunvalmistajan ns. merkkikohtaisia telineenkiinnikkeitä. Hän oli saanut rakentaa koko kiinnityssysteemin uudestaan. Sensijaan samaisen tehtaan muovinen tavarateline sai Ollilta kiitosta. Se kun toimii mainiona spoilerina painaen perää maahan aina yli 250 km:n tuntinopeudessa, heh heh. »Tietenkään silloin telineellä ei ole kuormaa«, korosti Olli. Toinen motoristi pihamaalla ihmetteli pyörästään salaperäisesti rikkoutunutta vilkunlasia sekä irtipoikki murtunutta sivulaukun kantta. Hampaasta oli lohjennut pala ja nenäkin tuntui tukkoiselta. Mutta kyllä illan myötä pienet murheet unohtuivat.

Kisatouhuja

Pimeä ja varsinkin sateinen lauantai-ilta rajoitti suunnitellut kilpailut vain suopunginheittoon. Jänkhämotoristi – poroisäntä näytti ensin pari mallisuoritusta, jonka jälkeen hän kädestä pitäen neuvoi jokaista kilpailijaa erikseen. Pölkky toimitti poron virkaa. Helpolta-han asia näytti – mutta vain näytti. Itselfänikin pääsi pölkky täysin »kar-

kuun«. NMP:n Aaro yritti omalla tyyliään päästämällä myös suopungin toisen pään irti. No, ehkäpä oikea poro olisi siihen jäänyt – nimittäin kompastumalla koko narukasaan. Seileksen Joni sen pääpalkinnon sitten vei, joka tyyliin sopivasti oli puoli kiloa kuivaalijaa ja poronsarvet.

Sisällä jatkui reipas palkintojenjako. Helsingin Kirjavainen vei odotetusti pilsimmän matkan palkinnon – joka oli aito kuksa (etelän ihmiset katsokoon sanakirjasta mikä se on). Kerhopalkinnon onnistuivat kaapaamaan Napapiirin Moottoripyöräilijät ry. Kuusysiläisiä laskin olevan ainakin kolme henkeä.

Kotia kohti

Sunnuntaiaamuna ei hetkeen sataanut vaikka taivas oli synkeän harmaa. Kahvinjuonin jälkeen ruvettiin pikkuhiljaa laittautumaan kotimatkaa varten. Kun oli sama päämäärä, niin lähdimme sen toisen kemijärveläisen kanssa yhtä matkaa. Tankavaarassa poikkesimme katsomaan kultamuseota. Paljon siellä olikin mielenkiintoista uutta, sillä edellisestä käynnistäni oli jo pari vuotta. Nautimme myös Wanhan Waskoolimiehen kahvilassa asiaankuuluvat poron savulihamunakkaat.

Sadekuurojen välissä poikkesimme myös Vajukosken voimalaitoksella (pääsy asiattomilta kielletty). Jännä paikka sekin, vaikka juoksutuksia ei ollutkaan menossa. Kun kotiin ei ollut kuin 300 km, niin matka loppui ikäänkuin kesken. Näin oli ensimmäinen »jänkhällä jytisee« muistojen – joskin kosteiden – joukossa.

*mukana rymistellyt
Kemijärven Jaska*

SEURANTAA JA TARKKAILUA

**Tapahtumapaikka: Maantielevike
viitostieellä.**

**Henkilöt: Jussi Mäkimurakka,
moottoripyöräilijä**
1. poliisi
2. poliisi
Tarkkailumies

Jussi Mäkimurakka ajeli kauniina kesäaamuna moottoripyörällään viitostietä pohjoiseen päin. Ilma oli täynnä peltojen ja metsäntuoksua, ajoviima suhisi kotoisasti kypärän ympärillä. Jussi Mäkimurakan vanhan, mutta hyväkuntoisen pyörän moottori jymisi tasaisen vakuuttavasti. Kelpasi ajella tällaisena aamuna.

Eräältä mäenkumpareilta aukeavan suoran päässä Mäkimurakan silmä äkkäsi keskellä tietä kädet levällään seisovan hahmon. Ratsiahan se siellä. Mäkimurakka hellitti kaasua, pienenteli vaihteita. Lähemmäksi tultuaan napsautti vilkun päälle ja kaarsi poliisin viittomalle maantien levennykselle, jossa poliisiauton lisäksi seisokeli toinenkin poliisi ja siviilipukuinen mies.

1. Poliisi: Huomenta.

Mäkimurakka: Huomenta.

1. Poliisi: Me tässä vähän tarkastus-hommaa suoritamme. Ylemmän tahon määräyksestä mukana on tämä hallituksen asettama parlamentaarinen moottoripyöräliikenteen seuranta- ja tarkkailukomitean tarkkailumies, joka näiden ratsioiden yhteydessä puhuttelee moottoripyöräilijöitä. Me puolestamme haluaisimme katsoa rekisteri-teen ja ajokorttinne, olkaapa hyvä.

Mäkimurakka: Tässähän nämä.

1. poliisi: Jaha, Mäkimurakka Jussi. Kunnossa ovat ja kunnossa näyttävä olevan pyöräkin.

Tarkkailumies: Ettekö aio tarkastaa tuota pyörää? Mistä tiedätte, että se on lain edellyttämässä kunnossa?

2. poliisi: Me kumpikin olemme olleet moottoripyöräpoliiseina aikaisemmin useita vuosia ja saaneet moottoripyöräkoulutuksen. Tiedämme kyllä, milloin pyörä on kunnossa, kun sellaisen näemme, joten älkää te siitä huolehtiko.

Tarkkailumies: Hm, no jaa, olkoon sitten. No niin, Mäkimurakko, sekö oli nimenne, me parlamentaarisen moottoripyöräliikenteen hallituksessa... äh, korjaan hallituksen asettamassa moottoripyöräliikenteessä... hm tuota seuranta- ja tarkkailukomitean parlamentarisessa moottoripyöräilyssä... voi Jumala sentään... No joka tapauksessa me siellä korkealla taholla olemme huolestuneita moottoripyöräilyn muulle liikenteelle sekä myös tiestölle ja jopa eläimistölekin aiheuttamista haitoista ja vaaroista. Siksi samani tehtävän mukaisesti velvollisuuteni on näiden ratsioiden yhteydessä valistaa moottoripyöräilijöitä ja korostaa näitä mainitsemiani seikkoja sekä suorittaa tiedusteluja heidän liikkumisestaan.

Siispä kysynkin teiltä, miksi ajatte moottoripyörällä?

Mäkimurakka: Koska pidän moottoripyörällä ajosta.

Tarkkailumies: Vai niin, mutta miksi ette voi ajaa autolla, sehän on paljon turvallisempaa? Vai eikö teillä ole autoa?

Mäkimurakka: On minulla autokin, mutta ei sillä minusta ole mitenkään turvallista ajaa. Ja juuri nyt tänään mieleni tekee ajaa moottoripyörällä.

Tarkkailumies: Sepä ikävää. Ettekö tosiaan ole selvillä moottoripyöräilyn vaarallisuudesta muulle liikenteelle?

Mäkimurakka: En, kuinka vaarallista se oikein on?

Tarkkailumies: Moottoripyöräily on vaaraksi ennenkaikkea autoilulle. Niinpä esimerkiksi ohittaessaan autoa moottoripyörä saattaa törmätä vastaantulevaan autoon ja vaurioittaa sitä ja saattaa siinä matkustavat hengen-vaaraan. Moottoripyörää ohittava auto on myös vaarassa törmätä vastaantulevaan autoon, koska ohitettava pyörä ei kuitenkaan tällöin väistä pientareelle, mistä johtuen ohittava auto ei voi ohituksen aikana pysyä täysin omalla kaistallaan. Myös jarruttava moottoripyörä voi aiheuttaa takaa tulevan auton päälleajon, jolloin auto voi vaurioitua. Moottoripyöräliikenne kuluttaa myös tien päällysteitä ja aiheuttaa vaaraa esimerkiksi hirville, oraville ja linnuille.

Mäkimurakka: Vai on tämä moottoripyöräily niin vaarallista.

Tarkkailumies: Niin juuri, ja edelläkertomistani syistä moottoripyörillä ei pitäisi lainkaan liikennöidä. Kehottaisinkin teitä harkitsemaan vakavasti moottoripyöräilystä luopumista.

Mäkimurakka: Pitäneepä harkita, jospa ensi vuosisadalla ehkä...

Tarkkailumies: Mistä olette nyt tulossa ja minne aiotte mennä?

Mäkimurakka: Olen tulossa Jämsästä ja matkalla Varpaisjärvelle.

Tarkkailumies: Mikä on ammattinne?

Mäkimurakka: Kuraattorioperatööri.

Tarkkailumies: Liittykö tämänhetken matkanne työhönne?

Mäkimurakka: Ei liity.

Tarkkailumies: Mistä syystä sitten menette Varpaisjärvelle?

Mäkimurakka: Matkani liittyy eräseen harrastukseeni. Olen nimittäin eläintieteen harrastaja.

Tarkkailumies: Miksi menette harrastamaan eläintiedettänne juuri Varpaisjärvelle?

Mäkimurakka: Varpaisjärvellä on jo jonkin aikaa tehty havaintoja kahdesta eläinlajista. Tarkemmin sanoen kysymyksessä on näiden kahden eläinlajin joidenkin edustajien poikkeuksellinen käyttäytyminen. Siksi meitä eläinharrastajia maan eri puolilta kokoontuu Varpaisjärvelle tutustumaan lähemmin näihin poikkeuksellisesti käyttäytyviin eläimiin.

Tarkkailumies: Mitä nämä eläimet ovat ja kuinka ne käyttäytyvät?

Mäkimurakka: Tutustumiskohteenamme ovat puissa asustavat myyrät ja takaperin lentävät varikset, joita siis on tavattu Varpaisjärvellä. Havainnot ovat herättäneet suurta mielenkiintoa, sillä missään muualla ei ole havaittu näiden eläinlajien keskuudessa vastaavaa käyttäytymistä. Varpaisjärvellä varsinkin nämä takaperin lentävät varikset ovat aiheuttaneet melkoista hämminkiä paitsi ihmisten, myöskin joidenkin muiden eläinlajien keskuudessa. Muun muassa erään kanahaukan on nähty tällaista varsita tavoittaessaan ilmeisesti pelästyksestä johtuvasta suunta-vaiston häiriöstä törmävään itsensä

kuoliaaksi puhelinpylvääseen. Myös tiedetään kertoa jonkun sikäläisen talon kissasta, joka myyrää vaaniessaan näki sen kiipeävän puuhun. Tästä kissa oli nähtävästi suistunut jotenkin pois raiteiltaan ja on kuuleman mukaan sen jälkeen myyrän tai hiiren nähdessään kiireesti piiloutunut.

Tarkkailumies: Teillä on hyvin mielenkiintoinen harrastus, tutustutte kiinnostaviin ilmiöihin. Pääsisinpä minäkin joskus seuraamaan vastaavantapaisia harvinaisia ilmiöitä!

Mäkimurakka: Eihän sitä koskaan tiedä, vaikka pääsisittekin. Maailma on niin ihmeellinen. Voitte jonain päivänä tavata kesämökkinne rantapolulta vastaan kävelevän vaikkapa viheltävän, taksipäisen ahvenen. Näkemiin!

Tarkkailumies: Näkemiin!

Poliisit: Näkemiin ja hyvää matkaa!

Toivoo myös Aaretti

MYYTÄVÄNÄ

**Finntour-sivuvaunu
BMW R 100 kiinnikkeillä.**

Hinta kohtuullinen.
Soita iltaisin numeroon

90/302 391/Osku Vaahtera.

RETKEILYMAJA

Vuoden uutuuus:

Jäsenetu perhekohtaiseksi

Vuosi 1988 on retkeilymajatoiminnassa perhematkailun vuosi. Sen ansiosta retkeilymajaväki on laajentanut jäsenedun koskemaan koko perhettä, joka yöpyy kotimaan retkeilymajoilla jäsenhintaan, kun vain yksi vanhemmista on SRM:n jäsenjärjestön jäsen. Voimassa olevan jäsenkortin esittäminen riittää edun saantiin.

Kotimaassa on yli 160 retkeilymajaa, joilla jäsenetu on voimassa. Lähes kaikilla on 2-4 hengen perhehuoneita. Talvisin avoimena olevia majoja on viitisenkymmentä. Jäsenetu on 12 markkaa hengeltä, joten esimerkiksi nelihenkinen perhe säästää lähes viisikymppiä vuorokaudelta.

Jäsenkorttien hinnat 1988 – Hinnat SRM:n jäsenjärjestöjen jäsenille

Kansainvälinen retkeilymajakortti	
Uusi kortti	40,-
Kortin uusinta	30,-
Kansainvälinen perhekortti	
Uusi kortti	80,-
Kortin uusinta	60,-
Johtajakortti ulkomaille	
Uusi kortti	120,-
Kortin uusinta	110,-
Kansainvälinen leirintäkortti	
Uusi kortti	40,-
Kortin uusinta	30,-

